חשוד גולן (ופרקליטו צבי לידסקי) בבית־המישפט
הוא מירר בבכי

ומה עם המישפחה שלך? מה יגידו הרודים והדודות? והיא אמרה לו שהיא לא עושה חשבון לאף אחד, ולא רוצה להתחתן."

זיווה סיפרה לדודותיה שהיא בהריון, ואף טילפנה לאמה בבראזיל וסיפרה לה על־כך. האם ביקשה ממנה שתתחתן עם חיים.

במשך ששת השבועות האחרונים עברה זיווה משבר קשה. באחד הימים השליכה את טבעות־הנישואין בפניו של חיים, ואמרה לו שהניתוק ביניהם הוא סופי, ולמחרת סרגה לו סוודר. הוא חזר לגור איתה, ואחרי יומיים שוב השליכה אותו מהבית, ואת בגדיו אחריו.

חיים היה מבולבל. הוא אהב את זיווה ורצה בטובתה. „מה היא רוצה?" שאל את אחיו, „אם היא רוצה להתחתן, אני נורא אשמח להתחתן איתה. אם היא רוצה לעשות הפלה, אני מוכן לעזור לה לעשות הפלה. שרק תגיד לי מה היא רוצה!"

לפני שבוע לקח חיים את זיווה לרופא־נשים לבדיקה, והם קבעו תור להפלה. ביום הקבוע לא הגיעה זיווה למקום. כאשר טילפן אליה חיים ושאל מה קרה, אמרה לו: „הגוף שלי הוא לא מישחק: אני רוצה בילד ואינני רוצה לעשות הפלה."

התינוק לא שלו

ב יום השני השבוע עברה זיווה מדירתה השכורה לבית הוריה. חיים עזר לה להעביר את הרהיטים, ואף שילם את חובה במכולת.

הוא היה מטלפן לה מידי יום, כדי לברר מה שלומה, ואם היא זקוקה ל־משהו.

באותו יום בערב שוחח בפעם האח־רונה עם אחיו מאיר וגיסתו. הוא סיפר להם לראשונה על מאסר אביה של זיווה. הוא אמר כי עמד לצידה במשך כל התקופה הקשה הזאת, ועזר לה. הוא גילה שזיווה רוצה בילד, והוחלט שהוא יתן לילד את שמו, ואולי, כאשר אמה של זיווה תחזור לארץ, הם יתחתנו. "הוא נראה לא־טוב באותו ערב, כאשר ראיתי אותו," סיפר מאיר.

„יומיים לאחר אותה שיחה, ביום הרביעי בצהריים, חזרתי הביתה מהע־בודה, וחפפתי לילד את הראש במיק־לחת. פיתאום צילצל הטלפון, ואחי הבכור ביקש שאבוא אליו מיד הביתה. עד שהגעתי לביתו של אחי, כבר היתה שם גם המישטרה.

„חיים היה כבול באזיקים, ונלקח ל־מישטרה. גם אני ושני אחיי נעצרנו לכמה שעות. לא ידענו אפילו מה קרה, ומדוע עוצרים אותנו. מעולם לא היתה לנו הסתבכות עם המישטרה, והיינו המומים." סיפר מאיר. „אחר־כך שמענו שזיווה נהרגה בדקירות־סכין ברידרת."

עד היום מאיר מבולבל ונרדהם. אין הוא מבין מה קרה בדיוק. „קראתי בעיתונים שזיווה נהרגה בסכין. אני לא מבין איך זה קרה. אילו היתה עושה הפלה, והם היו נפרדים, הכל היה נגמר בשלום. היא לא היתה מתה, ואחי לא היה בכלא."

מאיר הספיק לשמוע את חיים אומר: „היא הלכה לשושנה ודיברה איתה! היא אמרה לי שהתינוק לא שלי!" שושנה היא גרושתו של חיים, המתגוררת בבת־ים, לא הרחק מהמקום שבו נהרגה זיווה.

נראה כי בליבו של חיים היה מישקע כבד נגד גרושתו, והיחסים ביניהם היו עכורים מאוד. אבל הקינטור הגדול והמכאיב היה, בוודאי, טמון במילותיה של זיווה, כי העובר שברחמה אינו שלו. „זה מאוד פוגע בכבוד של גבר," אמר מאיר, „בייחוד כאשר המלאך שלו עושה לו דבר כזה!"

בעת מעצרו נשען חיים על סניגורו, עורך־הדין צבי לידסקי, ומירר בבכי. הוא נראה כאדם שבור. אי־אפשר היה להכיר בו את הגבר יפה־התואר ששר בחיוך רחב בסרט הווידיאו בברית־המילה אצל אחיו. פניו היו בלתי־מגולחות. עיניו כבו, וקיסמו נשר ממנו. „הוא כל הזמן מתפלל לאלוהים ומבקש סליחה ומתחנן לזיווה שגם היא תסלח לו," מספר אחיו.

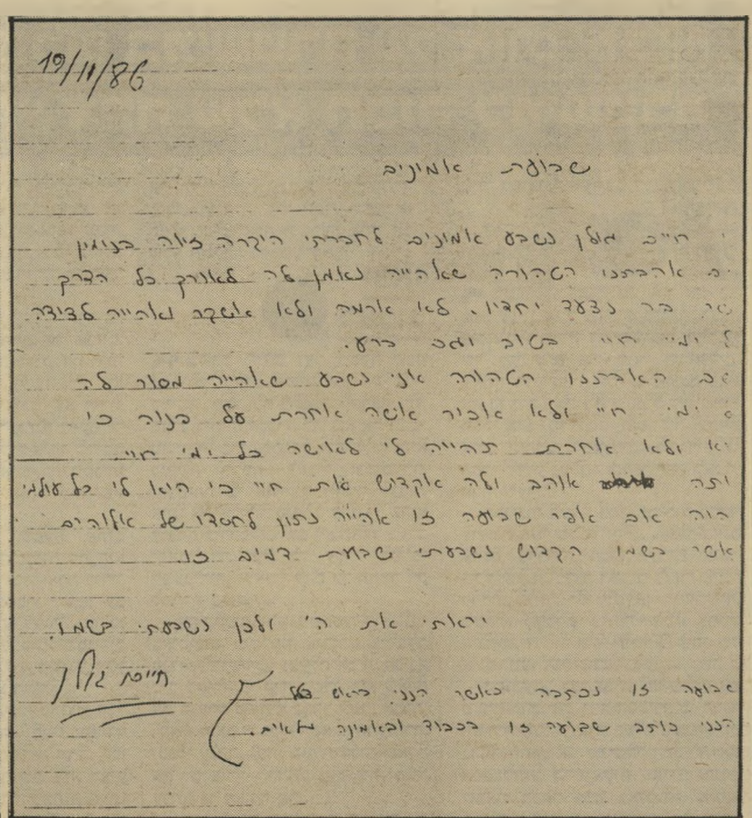

שבועת־האמונים של חיים
„לא אביר אשה אחרת..."

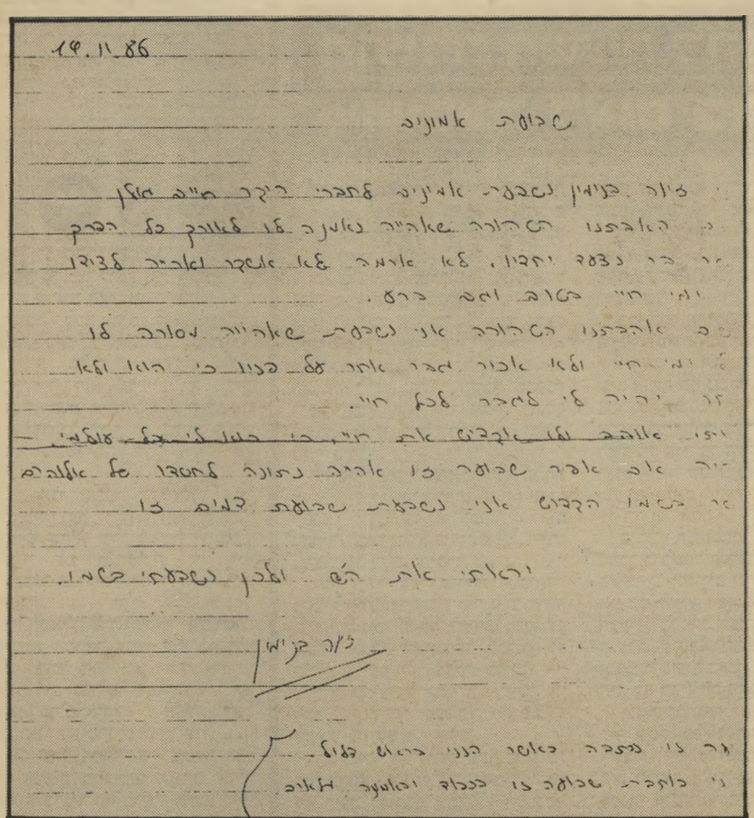

שבועת האמונים של זיווה
„לא אביר נבר אחר..."